

พระธรรมดาเนียล - หนึ่งร้อยแปดสิบหก

พระสัญญาแห่งฟาเนียม: การประทับตราครั้งสุดท้ายและวโรกาสแห่งเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืน

Jeff Pippenger

2024-04-16

ที่ปานิอุม ซึ่งคือซีซาร์ยาฟิลิปปี ซึ่งเป็นข้อสิบสามถึงสิบห้าในบทที่สิบเอ็ดของพระธรรมดาเนียล ซึ่งเป็นประวัติศาสตร์ที่เขาแห่งสาธารณรัฐและโปรเตสแตนต์ทำให้ปริศนาธรรมแห่งการเป็นองค์ที่แปดซึ่งมาจากเจ็ดนั้นสำเร็จครบถ้วน ซึ่งเป็นประวัติศาสตร์ที่ตราประทับของพระเจ้าถูกประทับอย่างถาวรบนชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน และเป็นประวัติศาสตร์แห่งการมาถึงของข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน พระคริสต์ได้ประทานพระสัญญาแก่ประชากรของพระองค์ในยุคสุดท้าย

และเรากล่าวแก่ท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูนรกจะมีชัยเหนือคริสตจักรนั้นหาไม่ ได้ และเราจะมอบกุญแจแห่งอาณาจักรสวรรค์แก่ท่าน และสิ่งใด ๆ ที่ท่านจะผูกมัดไว้บนแผ่นดินโลก สิ่งนั้นจะถูกผูกมัดไว้ในสวรรค์ และสิ่งใด ๆ ที่ท่านจะปล่อยไว้ในแผ่นดินโลก สิ่งนั้นจะถูกปล่อยไว้ในสวรรค์ มัทธิว 16:18, 19

ช่วงเวลาแห่งการประทับตราซึ่งเริ่มต้นขึ้นเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001

เมื่ออาคารอันยิ่งใหญ่แห่งนครนิวยอร์กถูกทำให้พังทลายลง

และซึ่งจะสิ้นสุดลงเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ที่จะมาถึงในไม่ช้า ได้รับการทงออกแบบไว้โดยอัลฟาและโอเมกา

ส่วนสุดท้ายที่สุดของช่วงเวลานี้เป็นการทวนซ้ำส่วนแรกที่สุดของช่วงเวลาเดียวกัน เมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ.

2001 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำประชากรของพระองค์กลับไปสู่ทางเก่า ซึ่งท่ามกลางความจริงอื่น ๆ

พวกเขาได้ค้นพบ "เจ็ดกาลเวลา" ดังเช่นที่ได้พบในสมัยของกษัตริย์โยสิยาห์

จากนั้นฝนซุกปลายฤดูก็เริ่มโปรยลงมา

และกระบวนการทดสอบซึ่งก่อให้เกิดการแยกออกเป็นผู้กราบนมัสการสองจำพวกก็ได้เริ่มต้นขึ้น

เพื่อให้คำพยากรณ์ในพระธรรมฮาบากุก บทที่สอง สำเร็จสมบูรณ์

แผนภูมิศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองจึงถูกค้นพบและกลายเป็นสัญลักษณ์แห่งช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์นั้น

ที่สำคัญอย่างยิ่งไปกว่ากันคือ "การโต้แย้ง" แห่งพระธรรมฮาบากุก บทที่สองได้เริ่มขึ้น

ระหว่างระเบียบวิธีแบบบรรทัดต่อบรรทัด ซึ่งเป็นระเบียบวิธีแห่งฝนปลายฤดู

กับระเบียบวิธีของโปรเตสแตนต์นอกรีตซึ่งแอดเวนติสต์ได้รับเอามาใช้อย่างต่อเนื่องที่ละน้อย

โดยเริ่มต้นตั้งแต่การกบฏในปี 1863.

พระเยซูทรงสัญญาว่าพระองค์จะประทาน "กุญแจแห่งอาณาจักร" แก่ประชากรของพระองค์ในวาระสุดท้าย

และในการกระทำเช่นนั้น พระองค์กำลังทรงหมายถึงระเบียบวิธีตามพระคัมภีร์ที่ถูกต้อง

ซึ่งประกอบด้วยกุญแจเชิงพยากรณ์ที่จำเป็นสำหรับการตระหนักรู้ สถาปนา

และประกาศสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนและเสียงร้องอันดัง.

"บรรดาผู้ที่สนิทสนมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าดำเนินอยู่ในความสว่างแห่งดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม พวกเขามีได้ลบหลู่พระผู้ไถ่ของตนด้วยการทำทางของตนให้เสื่อมทรามต่อพระพักตร์พระเจ้า ความสว่างจากสวรรค์ส่องลงมาบนพวกเขา เมื่อพวกเขาเข้าใกล้ช่วงอวสานแห่งประวัติศาสตร์ของโลกนี้ ความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระคริสต์ และเกี่ยวกับคำพยากรณ์ทั้งหลายที่สัมพันธ์กับพระองค์ ก็เพิ่มพูนขึ้นอย่างยิ่ง พวกเขามีคุณค่าอย่างไม่มีที่สิ้นสุดในสายพระเนตรของพระเจ้า เพราะพวกเขาเป็นหนึ่งในพระบุตรของพระองค์ สำหรับพวกเขา

พระวณะของพระเจ้ามีความมั่งคั่งและความน่ารักร้อยกว่าที่เปรียบมิได้ พวกเขามองเห็นความสำคัญของพระวณะนั้น ความจริงถูกเปิดเผยแก่พวกเขา หลักคำสอนเรื่องการทรงรับสภาพมนุษย์เปล่งประกายด้วยรัศมีอันอ่อนโยน พวกเขาเห็นว่าพระคัมภีร์คือกุญแจไขความลับทั้งสิ้นและแก้ความยากลำบากทั้งปวง บรรดาผู้ที่ไม่เต็มใจรับความสว่างและดำเนินในความสว่างจะไม่สามารถเข้าใจความล้ำลึกแห่งความเป็นพระเจ้าได้ แต่ผู้ที่มีได้สิ่งเหล่านี้จะรับกางเขนขึ้นและติดตามพระเยซู จะเห็นความสว่างในความสว่างของพระเจ้า” The Southern Watchman, April 4, 1905.

ผู้ที่เปโตรเป็นผู้แทน ซึ่งก็คือหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น คือผู้ที่ยอมรับสารลาโอติเซียซึ่งมาถึงเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 และบัดนี้กำลังถูกกล่าวซ้ำอีกนับตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2023 สารลาโอติเซียที่มาถึงในปี ค.ศ. 1856 คือความรู้ที่เพิ่มพูนขึ้นเกี่ยวกับ “เจ็ดเวลา” และเมื่อพระคริสต์ทรงรวบรวมกระดูกที่แห้งตายให้เข้าด้วยกัน และต่อจากนั้นทรงทำให้พวกเขามีชีวิต พวกเขาจึงเปลี่ยนผ่านจากขบวนการลาโอติเซียของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ไปสู่ขบวนการฟีลาเดลเฟียของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน การเปลี่ยนผ่านนั้นเกิดขึ้นโดยพระวณะของพระคริสต์ เพราะพวกเขาได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยพระวณะของพระองค์ และพระวณะของพระองค์คือ “ความจริง” และพระวณะของพระองค์คือ “กุญแจ” ที่ไขพระวณะของพระองค์เอง

และจงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรในเมืองฟีลาเดลเฟียว่า พระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์ ผู้ทรงสัตย์จริง ผู้ทรงถือกุญแจของดาวิด ผู้ทรงเปิดและไม่มีผู้ใดปิดได้ และทรงปิดและไม่มีผู้ใดเปิดได้ ตรัสดังนี้ว่า เรารู้จักการงานของเจ้า ดูเถิด เราได้ตั้งประตูที่เปิดไว้ตรงหน้าเจ้าแล้ว และไม่มีผู้ใดสามารถปิดได้ เพราะเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย และได้รักษาคำของเราไว้ และมีได้ปฏิเสชนามของเรา วิวรณ์ 3:7-8

วิธีการของ “line upon line” คือกุญแจซึ่งพระคริสต์ทรงสัญญาแก่ประชากรของพระองค์ในวาระสุดท้าย สำหรับการต่อสู้ที่ “ประตูเมือง” “ประตูเมือง” คือคริสตจักร

แล้วยาโคบก็ตื่นขึ้นจากหลับของตน และกล่าวว่า “แน่ทีเดียว พระยาห์เวห์ทรงสถิตอยู่ ณ ที่นี้ และข้าพเจ้าไม่รู้เลย” และเขาก็หวาดกลัว จึงกล่าวว่า “สถานที่นั้นน่าเกรงขามสักเพียงไร! ที่นี้มีไซอันใด นอกจากเป็นพระนิเวศของพระเจ้า และนี่คือประตูแห่งสวรรค์” ปฐมกาล 28:16, 17

การสู้รบที่ประตูทั้งหลายเป็นสัญลักษณ์ของการต่อสู้ทางศาสนาที่เกิดขึ้นระหว่างความจริงกับความหลงผิด และความหลงผิดแห่งศาสนาของกรีกก็คือประตูนรก และศาสนาของแอ็ดเวนติสแบบเลาตีเซียที่เสื่อมทรามก็เป็นประตูเช่นกัน ประตูของแอ็ดเวนติสแบบเลาตีเซียเป็นสัญลักษณ์ของสถานที่ซึ่งการโต้แย้งในพระธรรมฮาบากุกได้สำเร็จเป็นจริง

ในวันนั้น พระยาห์เวห์จอมโยธาจะทรงเป็นมงกุฎแห่งสง่าราศี และเป็นมาลาแห่งความงามแก่ชนชาติของพระองค์ที่เหลืออยู่ และเป็นวิญญาณแห่งการพิพากษาแก่ผู้ที่นั่งพิพากษา และเป็นกำลังแก่บรรดาผู้ที่หันการรบกลับไปตั้งประตูเมือง แต่คนเหล่านี้ก็ได้หลงผิดเพราะเหล่าองุ่นและออกนอกทางเพราะสุรา บุโรหิตและผู้พยากรณ์ได้หลงผิดเพราะสุรา เขาถูกเหล่าองุ่นกลืนกิน เขาออกนอกทางเพราะสุรา เขาหลงผิดในนิมิต เขาสะดุดในการพิพากษา เพราะโตะทั้งสิ้นเต็มไปด้วยสิ่งอาเจียนและความโสโครก จนไม่มีที่ใดสะอาดเลย เขาจะสอนความรู้แก่ผู้ใด? และจะทำให้ผู้ใดเข้าใจคำสอน? แก่ผู้ที่เพิกหยามมาแล้วหรือ แก่ผู้ที่เพิ่งถูกพรากจากอกแม่หรือ เพราะคำสั่งต้องซ่อนคำสั่ง คำสั่งซ่อนคำสั่ง บรรทัดซ่อนบรรทัด บรรทัดซ่อนบรรทัด ที่นี้เน็ด ที่นั้นหนอย เพราะพระองค์จะตรัสกับชนชาตินี้ด้วยริมฝีปากที่พูดตะกุกตะกัก และด้วยภาษาอื่น พระองค์ได้ตรัสแก่เขาว่า “นี่คือที่พัก ซึ่งเจ้าจะให้ผู้เหน็ดเหนื่อยได้พัก และนี่คือความสดชื่น” แต่เขาทั้งหลายไม่ยอมฟัง ดังนั้นพระวณะของพระยาห์เวห์จึงเป็นแก่เขาว่า คำสั่งซ่อนคำสั่ง

คำสั่งซ่อนคำสั่ง บรรทัดซ่อนบรรทัด บรรทัดซ่อนบรรทัด ที่นี้นิด ที่นั้นหน่อย เพื่อให้เขาทั้งหลายเดินไป และหายหลังล้มลง และถูกหัก และถูกตัด และถูกจับไป เหตุฉะนั้น พวกเจ้าผู้เป็นคนชอบเยาะเย้ย ผู้ครอบครองชนชาตินี้ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม จงฟังพระวาทะของพระยาห์เวห์ อีสยาห์ 28:5-14

กฎแห่งอาณาจักรคือพระวาทะแห่งพระคัมภีร์ ซึ่งพระวาทะได้ประทานแก่ชนชาติของพระเจ้าในยุคสุดท้าย।

“มีความจริงต่าง ๆ อยู่ในพระวาทะ ซึ่งดูลงสายแร่ล้ำค่าที่ซ่อนอยู่ใต้พื้นผิว สมบัติที่ซ่อนเร้นนั้นจะถูกค้นพบได้เมื่อมีการเสาะหา ดังเช่นคนงานเหมืองแสวงหาทองคำและเงิน หลักฐานแห่งความจริงของพระวาทะของพระเจ้านั้นอยู่ในพระวาทะเอง พระคัมภีร์คือกฎที่ไขพระคัมภีร์ ความหมายอันลึกซึ้งของสัจธรรมทั้งหลายในพระวาทะของพระเจ้าได้รับการเปิดเผยแก่จิตใจของเราโดยพระวิญญาณของพระองค์”

“พระคัมภีร์เป็นหนังสือบทเรียนอันยิ่งใหญ่สำหรับนักศึกษาในโรงเรียนของเรา พระคัมภีร์สอนถึงพระประสงค์ทั้งสี่ของพระเจ้าเกี่ยวกับบุตรชายและบุตรหญิงทั้งหลายของอาดัม พระคัมภีร์เป็นกฎแห่งชีวิต สอนเราเกี่ยวกับลักษณะอุปนิสัยที่เราจะต้องสร้างขึ้นสำหรับชีวิตในอนาคต เราไม่จำเป็นต้องมีแสงสว่างของชนบทรธรรมนิยมประเพณีเพื่อทำให้พระคัมภีร์เข้าใจได้ เช่นเดียวกันนั้น เราอาจสมมุติได้ว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวันจำเป็นต้องอาศัยแสงริบหรี่ของคบเพลิงบนแผ่นดินโลกเพื่อเพิ่มพูนสว่างราศีของมัน

ถ้อยคำประกาศของปุโรหิตและศาสนาจารย์มิได้จำเป็นเพื่อช่วยมนุษย์ให้พ้นจากความผิดพลาด บรรดาผู้ที่ปรึกษาพระวาทะของพระเจ้าจะมีความสว่าง ในพระคัมภีร์ หน้าที่ทุกประการได้ถูกทำให้กระจ่างแจ้ง บทเรียนทุกบทที่ประทานให้นั้นเข้าใจได้ บทเรียนทุกบทเปิดเผยให้เราเห็นพระบิดาและพระบุตร พระวาทะสามารถกระทำให้ทุกคนมีปัญญาเพื่อความรอดได้ ในพระวาทะนั้น ศาสตร์แห่งความรอดได้รับการสำแดงไว้อย่างชัดเจน จงค้นพระคัมภีร์เถิด เพราะพระคัมภีร์คือพระสุรเสียงของพระเจ้าที่ตรัสกับจิตวิญญาณ” Testimonies, volume 8, 157.

กฎทั้งหลายที่พระคริสต์ได้ประทานแก่คริสตจักรในวาระสุดท้ายนั้น มีอำนาจเช่นเดียวกับที่กฎเหล่านั้นมีอยู่เมื่อพระองค์ประทานแก่เปโตร

“เปโตรได้กล่าวแสดงความจริงซึ่งเป็นรากฐานแห่งความเชื่อของคริสตจักร และบัดนี้พระเยซูทรงให้เกียรติเขาในฐานะผู้แทนของหมู่ผู้เชื่อทั้งปวง พระองค์ตรัสว่า ‘เราจะมอบลูกกฎแห่งอาณาจักรสวรรค์ไว้แก่ท่าน และสิ่งใด ๆ ที่ท่านจะผูกมัดไว้บนแผ่นดินโลก สิ่งนั้นจะถูกผูกมัดไว้ในสวรรค์ และสิ่งใด ๆ ที่ท่านจะปลดปล่อยบนแผ่นดินโลก สิ่งนั้นจะถูกปลดปล่อยในสวรรค์’”

“กฎแห่งอาณาจักรสวรรค์’ คือพระวาทะของพระคริสต์ พระวาทะทั้งสี่ในพระคัมภีร์บริสุทธิเป็นของพระองค์ และรวมอยู่ ณ ที่นี้ด้วย พระวาทะเหล่านี้มีฤทธิ์อำนาจที่จะเปิดและปิดสวรรค์ พระวาทะเหล่านี้ประกาศเสียงในใจซึ่งมนุษย์จะได้รับการยอมรับหรือถูกปฏิเสธ ดังนั้น งานของบรรดาผู้ประกาศพระวาทะของพระเจ้าจึงเป็นกลืนแห่งชีวิตนำไปสู่ชีวิต หรือแห่งความตายนำไปสู่ความตาย พันธกิจของเขาเป็นพันธกิจที่หนักอึ้งด้วยผลลัพธ์อันเป็นนิรันดร์” The Desire of Ages, 413.

ฤทธิ์อำนาจซึ่งสำแดงผ่านพระวาทะของพระองค์นั้น เมื่อถูกมอบไว้ในมือมนุษย์แล้ว ย่อมตั้งอยู่บนหลักการทั้งหลายที่ระบุไว้ในพระวาทะของพระองค์ หลักการที่ง่ายที่สุดบางที่ และอาจลึกซึ้งที่สุดด้วย ก็คือว่า ความจริงย่อมได้รับการสถาปนาขึ้นโดยคำพยานของสองคน

“ความชั่วร้ายร้ายแรงอีกประการหนึ่งซึ่งได้เกิดขึ้นในคริสตจักร คือการที่พี่น้องนำคดีกันขึ้นสู่ศาล มีการจัดเตรียมไว้อย่างเพียงพอแล้วสำหรับการระงับข้อขัดแย้งท่ามกลางบรรดาผู้เชื่อ พระคริสต์เองได้ทรงประทานคำสั่งสอนที่ชัดเจนถึงวิธีการจัดการเรื่องเช่นนี้ให้เรียบร้อย ‘หากพี่น้องของท่านจะกระทำผิดต่อท่าน’ พระผู้ช่วยให้รอดได้ทรงแนะนำไว้ว่า ‘จงไปตักเตือนเขาตามลำพังระหว่างท่านกับเขา ถ้าเขาฟังท่าน ท่านก็ได้พี่น้องของท่านกลับคืนมา แต่ถ้าเขาไม่ฟัง จงพาอีกคนหนึ่งหรือสองคนไปกับท่านด้วย เพื่อว่าคำทุกคำจะตั้งมั่นได้ด้วยปากพยานสองหรือสามคน และถ้าเขายังเพิกเฉยไม่ฟังพวกเขา จงแจ้งให้คริสตจักรทราบ แต่ถ้าเขาเพิกเฉยไม่ฟังแม้กระทั่งคริสตจักร ก็ให้เขาเป็นสำหรับท่านเสมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายจะผูกมัดไว้บนแผ่นดินโลก สิ่งนั้นก็จะถูกผูกมัดไว้ในสวรรค์ และสิ่งใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายจะปล่อยไว้ในแผ่นดินโลก สิ่งนั้นก็จะถูกปล่อยไว้ในสวรรค์’ มัทธิว 18:15-18” กิจการของอัครทูต, 304.

มีพยานฝ่ายภูมิศาสตร์อย่างน้อยสามประการเกี่ยวกับช่วงเวลาที่คุณเห็นสนธิสัญญาได้รับการประทับตราในเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน เมื่อระลึกถึงความจริงที่ว่า ณ เสียงร้องเวลาเที่ยงคืนนั้น ก็สายเกินไปแล้วที่จะได้นำมัน เราจึงพบว่าคำพยานเชิงภูมิศาสตร์ของการประชุมค่ายที่เอ็กซ์เตอร์ให้ภาพประกอบของจุดที่ชนชาติของพระเจ้าในวาระสุดท้ายได้รับการประทับตรา และเราพบว่าความจริงนั้นได้รับการเป็นตัวแทนโดยภูมิศาสตร์ของซีซาร์ยาฟิลิปปี และโดยคำพยานของยุทธการแห่งพาดินด้วย ในข้อสิบสามถึงสิบห้าแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ด บางทีอาจจะไม่ตรงนักที่จะระบุพยานทั้งสามนี้ว่าเป็นพยานฝ่ายภูมิศาสตร์ แต่ข้าพเจ้าใช้ถ้อยคำนี้เพราะว่าภูมิศาสตร์เป็นส่วนหนึ่งของฉากแวดล้อมอย่างแน่นอน ทั้งในเอ็กซ์เตอร์และซีซาร์ยาฟิลิปปี พระเยซูทรงวางเปโตรไว้ภายในภูมิศาสตร์เชิงพยากรณ์ซึ่งคนหนึ่งสนธิสัญญาจะพบว่าตนเองอยู่ในนั้นในวาระสุดท้าย แล้วพระองค์ก็ทรงมีพระบัญชาออกมาว่า

และเราจะมอบกุญแจแห่งอาณาจักรสวรรค์ไว้แก่ท่าน และสิ่งใด ๆ ที่ท่านจะผูกมัดไว้บนแผ่นดินโลก สิ่งนั้นก็จะถูกผูกมัดไว้ในสวรรค์ และสิ่งใด ๆ ที่ท่านจะปล่อยบนแผ่นดินโลก สิ่งนั้นก็จะถูกปล่อยในสวรรค์ แล้วพระองค์ทรงกำชับพวกสาวกของพระองค์มิให้บอกผู้ใดว่าพระองค์คือพระเยซูคริสต์ ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มสำแดงแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และทนทุกข์หลายประการจากพวกผู้ใหญ่ พวกมหาปุโรหิต และพวกธรรมาจารย์ และถูกฆ่า และทรงเป็นขึ้นมาจากอิม่าในวันที่สาม แล้วเปโตรจึงพาพระองค์แยกออกมา และเริ่มทูลทัดทานพระองค์ว่า ขอบอกให้เป็นเช่นนั้นแก่พระองค์เลย พระองค์เจ้าข้า สิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้นแก่พระองค์เป็นอันขาด แต่พระองค์ทรงหันมา และตรัสแก่เปโตรว่า อ้ายชาตาน จงถอยไปอยู่ข้างหลังเรา ท่านเป็นสิ่งที่ขัดขวางเรา เพราะท่านมิได้คำนึงถึงสิ่งทั้งหลายของพระเจ้า แต่คำนึงถึงสิ่งทั้งหลายของมนุษย์ มัทธิว 16:19-23

คำว่า “Exeter” เป็นชื่อของเมืองแห่งหนึ่งในมณฑลเดวอน ประเทศอังกฤษ รากศัพท์ของชื่อนี้สามารถสืบย้อนไปถึงภาษาอังกฤษโบราณ ซึ่งเมืองนี้เป็นที่รู้จักในชื่อ “Exanceaster” หรือ “Execestre” เชื่อกันว่าชื่อนี้มาจากคำในภาษาอังกฤษโบราณคือ “Exe” (หมายถึงแม่น้ำ Exe ซึ่งเป็นแม่น้ำที่เมืองนี้ตั้งอยู่) และ “ceaster” (หมายถึง “ป้อมโรมัน” หรือ “นครที่มีกำแพงล้อม”) ดังนั้น “Exeter” จึงมีความหมายได้ว่า “ป้อมบนแม่น้ำ Exe” หรือ “นครที่มีกำแพงล้อมริมแม่น้ำ Exe” ภูมิศาสตร์ที่สัมพันธ์กับการมาถึงและการสำเร็จสมบูรณ์ของ Midnight Cry ในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์ ซึ่งไปถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีน้ำอันเป็นสัญลักษณ์แทนการเทพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมา และเป็นจุดที่พระเจ้ากำลังทรงยกกองทัพขึ้นมาเพื่อประกาศข่าวสารแก่โลก ซึ่งซิสเตอร์ไวท์บอกแก่เราว่าแม่ไปดูล “คลินยักษ” คลินยักษมิใช่เพียงน้ำในแม่น้ำเท่านั้น หากแต่เป็นน้ำที่ได้รับการเสริมกำลังอย่างยิ่งยวด

ประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์เป็นความสำเร็จครบถ้วนของอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน และเมื่อคนหนึ่งแสนสับสนก็พินทุถูกนำมาถึงบทสรุปของเวลาการประทับตรา พวกเขาจะดำเนินรอยตามหลักหมุดหมายที่ถูกระบุไว้ ณ จุดเริ่มต้นของเวลาการประทับตรา อีกทั้งประวัติศาสตร์ของการประชุมค่ายเอ็กซีเตอร์ด้วย ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจะเสด็จลงมาพร้อมด้วยข่าวสารแห่งการทดสอบซึ่งจำเป็นต้องกินเข้าไป ข่าวสารนั้นจะนำไปสู่รากฐานทั้งหลาย และจะเผชิญหน้าคนทั้งสองจำพวกด้วย "เจ็ดกาลเวลา" แห่งเลวินิตี บทที่ยีลิบหก ข่าวสารนั้นจะรวมถึงวิวรรณ์ของพระเยซูคริสต์ ซึ่งเปโตรได้เป็นตัวแทนไว้ว่าเป็นการยอมรับว่าพระเยซูทรงได้รับการเจิมให้เป็นพระคริสต์ เมื่อสัญลักษณ์แห่งสวรรค์ได้เสด็จลงมาในรูปของนกพิราบ อันเป็นแบบของวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ข่าวสารนั้นจะรวมถึงความเข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรฝ่ายพระเจ้าผู้ทรงสภาพธรรมชาติอันศักดิ์สิทธิ์ และอีกประการหนึ่ง โดยการที่พระเยซูทรงรับเอาเนื้อหนังของมนุษยชาติที่ตกต่ำไว้เหนือภาวะอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ พระองค์จึงทรงเป็นบุตรมนุษย์ด้วยเช่นกัน

ความจริงเหล่านี้จะก่อให้เกิดผู้กราบนมัสการอยู่สองจำพวก ดังเช่นที่เกิดขึ้นภายหลังวันที่ 11 กันยายน 2001 ผู้คนสองจำพวกนี้ได้ถูกเป็นตัวแทนไว้ในการประชุมค่ายที่เอ็กซีเตอร์ เพราะในการประชุมค่ายนั้นมีเต็นท์หลังหนึ่งซึ่งตั้งขึ้นโดยกลุ่มหนึ่งจากอเวอร์ทาวน์ ผู้ซึ่งปฏิเสธข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืนตามที่ได้นำเสนอผ่านซามูเอล สโนว์ พวกเขาจัดการประชุมปลอมเลียนแบบซึ่งเอ็กเกริกและร้านอาหารอย่างยิ่ง จนบรรดาผู้นำการประชุมของสโนว์ต้องไปหาพวกเขาและแจ้งให้สงบลง ในการประชุมค่ายนั้น มีการสำแดงผู้คนอยู่สองจำพวก และทั้งสองต่างอ้างว่ามีความเกี่ยวข้องกัน แต่จำพวกหนึ่งเป็นของปลอมเลียนแบบและเป็นตัวแทนของพวกเขา โง่เขลาซึ่งปราศจากน้ำมัน กลุ่มในเต็นท์ที่เอ็กซีเตอร์นั้นคือกองทัพซึ่งเป็นนคร ซึ่งก็เป็นป้อมปราการด้วย เพราะพวกเขากำลังเป็นแบบอย่างของกระดูกแห้งที่ตายแล้วของเอเสเคียล ซึ่งถูกทำให้ลุกขึ้นเป็นกองทัพอันยิ่งใหญ่ด้วยข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืน

ในประวัติศาสตร์ที่คนทั้งสองจำพวกนั้นได้ปรากฏให้เห็น เปโตรเป็นตัวแทนของทั้งสองจำพวกนั้น การที่เขาสารภาพซึ่งชี้ชัดว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ และเป็นพระบุตรของพระเจ้านั้น เกิดจากการดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะพระคริสต์ได้ตรัสแก่เขาอย่างชัดแจ้งว่า "เนื้อหนังและโลหิตมิได้สำแดงสิ่งนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงสำแดง" เมื่อพระเยซูทรงแจ้งแก่พวกเขาเรื่องกางเขนในเวลาต่อมา เปโตรซึ่งขณะนั้นขาดอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้พาพระคริสต์ไป "และเริ่มทูลหัตถานพระองค์ว่า ขอพระองค์อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย พระองค์เจ้าข้า สิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้นแก่พระองค์เป็นอันขาด แต่พระองค์ทรงหันมาตรัสกับเปโตรว่า เจ้าไปอยู่ข้างหลังเรา ชาตาน เจ้าเป็นสิ่งที่สะอูดแก่เรา เพราะเจ้ามิได้ใส่ใจในสิ่งซึ่งเป็นของพระเจ้า แต่ในสิ่งซึ่งเป็นของมนุษย์"

การปะทุทางอารมณ์ของเปโตรสอดคล้องกับการนมัสการที่เต็มไปด้วยอารมณ์ซึ่งกำลังเกิดขึ้นในกระโจมที่อเวอร์ทาวน์ เมื่อซามูเอล สโนว์กำลังนำเสนอข่าวสารแห่งเสียงร้องเที่ยงคืน ในระดับนั้น เปโตรเป็นตัวแทนของบรรดาผู้ที่เป็นผู้สมัครซึ่งอาจอยู่ในท่ามกลางหนึ่งแสนสับสน ผู้สมัครเหล่านั้นเป็นตัวแทนของชนชั้นหนึ่งที่มีน้ำมัน ซึ่งคือน้ำพระวิญญาณบริสุทธิ์ และคือตัวข่าวสาร และคือลักษณะอุปนิสัย ส่วนอีกชนชั้นหนึ่งขาดน้ำมันนั้น ในบริบทของซาคารียา ฟิลิปปี พระคริสต์ทรงเริ่มเปิดเผยว่า "พระองค์จะต้องเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงทนทุกข์หลายประการจากพวกผู้ใหญ่และพวกมหาปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ และถูกฆ่าเสีย

และในวันที่สามทรงเป็นขึ้นมาอีก”

ความผิดหวังของพวกสาวกเมื่อเหตุการณ์เหล่านั้นได้สำเร็จจริงที่กางเขน เป็นประวัติศาสตร์ที่ซัสเตอร์ไวท์ใช้เพื่ออธิบายความผิดหวังของวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 และความผิดหวังของชนชาติฮีบรูที่ทะเลแดง เมื่อกองทัพของฟาโรห์ไล่กระชั้นเข้ามา และเบื้องหน้าพวกเขาคือน้ำทะเล พยานหลักฐานทั้งหมดเหล่านั้นชี้ไปยังบทบัญญัติวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า และการเปิดเผยของข้อสิบสามถึงสิบห้าแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ด ก็ให้คำพยานเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่นำไปสู่บทบัญญัติวันอาทิตย์นั้น ในการกระทำเช่นนั้น สิ่งเหล่านี้ยังเป็นตัวแทนของ “ส่วนของคำพยากรณ์ในพระธรรมดาเนียลที่เกี่ยวข้องกับยุคสุดท้าย” อีกด้วย

เราจะดำเนินการศึกษานี้ต่อไปในบทความถัดไป

“การศึกษาประเภทและสิ่งที่เป็นความสำเร็จสมบูรณ์อย่างรอบคอบได้นำไปสู่ข้อสังเกตว่า การตรึงพระคริสต์บนกางเขนเกิดขึ้นตรงกับวันเดียวกัน ในวัฏจักรพิธีประจำปีที่ทรงประทานแก่อิสราเอลซึ่งลูกแกะปัสกาถูกฆ่า ถ้าเช่นนั้น การชำระสถานนมัสการให้บริสุทธิ์ซึ่งมีแบบอย่างไว้ในวันลบมลทิน—ตรงกับวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด—ก็มีความเกิดขึ้นตรงกับวันเดียวกันของปีที่มีการประกอบพิธีตามแบบอย่างนั้นด้วยหรือ? (ดู *The Great Controversy*, 399) ตามการนับเวลาแบบโมเสสที่ถูกต้องแล้ว วันนั้นคือวันที่ 22 ตุลาคม ในต้นเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1844 ณ การประชุมค่ายที่เมืองเอ็กซีเตอร์ มลรัฐนิวแฮมป์เชียร์ ได้มีการนำเสนอทัศนะนี้ และได้รับการยอมรับว่าเป็นวันที่คำพยากรณ์เรื่อง 2300 วันจะสำเร็จ อุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนในมัทธิว 25:1-13 จึงมีความสำคัญเป็นพิเศษ—การซักซ้าของเจ้าบ่าว การคอยและการหลับใหลของผู้ที่รอคอยงานอภิเษก การร้องประกาศในเวลาเที่ยงคืน การปิดประตู และอื่น ๆ ข่าวสารที่ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาในวันที่ 22 ตุลาคมจึงเป็นที่รู้จักกันในชื่อ ‘เสียงร้องเวลาเที่ยงคืน’ “เสียงร้องเวลาเที่ยงคืน” เอลเลน ไวท์เขียนไว้ว่า ‘ได้ถูกประกาศโดยผู้เชื่อหลายพันคน’ นางได้กล่าวเพิ่มเติมว่า:”

“ดูคลื่นหิมะ การเคลื่อนไหว [ในเดือนที่เจ็ด] ได้แผ่ซัดไปทั่วแผ่นดิน จากเมืองหนึ่งสู่อีกเมืองหนึ่ง จากหมู่บ้านหนึ่งสู่อีกหมู่บ้านหนึ่ง และเข้าไปถึงถิ่นชนบทอันห่างไกล จนกระทั่งประชากรของพระเจ้าผู้กำลังเฝ้าคอยได้ถูกปลุกเร้าอย่างเต็มที่.—*The Great Controversy*, 400.”

“ความรวดเร็วซึ่งข่าวสารนี้ได้แพร่กระจายออกไปนั้น ได้รับการพรรณนาไว้โดยบรรดาผู้เขียนที่ L. E. Froom ยกมาอ้างอิงว่า:

“เบตส์ได้บันทึกไว้ว่า ข่าวสารแห่งเอ็กซีเตอร์นั้น ‘ปลิวไปประหนึ่งอยู่บนปีกแห่งลม’ ชายและหญิงเร่งเดินทางโดยรถไฟและทางน้ำ โดยรถม้าโดยสารและหลังม้า พร้อมด้วยห่อหนังสือและเอกสาร แจกจ่ายสิ่งเหล่านั้น ‘อย่างดาษตินราวกับใบไม้ในฤดูใบไม้ร่วง’ ไวท์กล่าวว่า ‘งานที่อยู่เบื้องหน้าเราคือการโอบนินไปทั่วทุกส่วนของทุ่งกว้างนั้น เปล่งสัญญาณเตือนภัย และปลุกผู้ที่กำลังหลับใหลให้ตื่นขึ้น’ และเวลาคัมเพิ่มเติมว่า การเคลื่อนไหวนั้นปะทุขึ้นดุจสายน้ำที่ถูกปล่อยออกจากเขื่อน ทุ่งหญ้าพืชที่สุกงอมถูกปล่อยทิ้งไว้โดยไม่มีกรเก็บเกี่ยว และมันฝรั่งที่โตเต็มที่ก็ถูกปล่อยค้างอยู่ในดินโดยไม่มีกรขุดขึ้นมา องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังจะเสด็จมาแล้ว บัดนี้ไม่มีเวลาอีกต่อไปสำหรับสิ่งฝ่ายโลกเช่นนั้น.—*The Prophetic Faith of Our Fathers*, Vol. IV, p. 816.”

“ในฐานะพยานผู้เห็นเหตุการณ์ด้วยตนเองและผู้มีส่วนร่วมในขบวนการนั้น เอลเลน ไวท์ได้พรรณาลักษณะของงานซึ่งกำลังเร่งรัดอย่างรวดเร็วไว้ดังนี้:

“ผู้เชื่อทั้งหลายเห็นว่าความสงสัยและความฉงนของตนถูกขจัดออกไป และความหวังกับความกล้าหาญได้ปลุกเร้าจิตใจของพวกเขา งานนั้นปราศจากความสุดโต่งทั้งหลายซึ่งยอมปรากฏอยู่เสมอเมื่อมีความตื่นตัวของมนุษย์โดยปราศจากอิทธิพลควบคุมของพระวาทะและพระวิญญาณของพระเจ้า.... งานนั้นมีลักษณะเฉพาะที่เป็นเครื่องหมายแห่งพระราชกิจของพระเจ้าในทุกยุคสมัย มีความชื่นชมยินดีอันเคลิบเคลิ้มน้อยมาก แต่กลับเป็นการตรวจค้นจิตใจอย่างลึกซึ้ง การสารภาพบาป และการละทิ้งโลก การเตรียมพร้อมเพื่อจะพบองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นภาระแห่งจิตวิญญาณในทุกซักระยะ....

“ในบรรดาขบวนการทางศาสนาอันยิ่งใหญ่ทั้งปวงนับตั้งแต่สมัยของพวกอัครทูตมา ไม่มีขบวนการใดที่ปราศจากความไม่สมบูรณ์ของมนุษย์และกลอุบายของซาตานได้มากเท่ากับขบวนการในฤดูใบไม้ร่วง ค.ศ. 1844 แม้บัดนี้ ภายหลังจากเวลาผ่านไปหลายปี [1888] บรรดาผู้ที่มีส่วนร่วมในขบวนการนั้นและได้ยืนยันมั่นคงอยู่บนฐานแห่งความจริง ยังคงรู้สึกถึงอิทธิพลอันศักดิ์สิทธิ์ของพระราชกิจอันเปี่ยมพระพรนั้น และเป็นพยานว่าขบวนการนั้นมาจากพระเจ้า.—Ibid., 400, 401.”

แม้จะมีหลักฐานแห่งงานหนึ่งที่แผ่กวาดไปทั่วทั้งแผ่นดิน และดึงดูดผู้คนหลายพันให้เข้าสู่สามัคคีธรรมแห่งการเสด็จมาครั้งที่สอง และมีศาสตราจารย์ราวสองร้อยคนจากคริสตจักรต่าง ๆ ร่วมกันประกาศข่าวสารนั้น [See C. M. Maxwell, Tell it to the world, pp. 19, 20.]

แต่คริสตจักรโปรเตสแตนต์โดยส่วนรวมกลับปฏิเสธอย่างเหยียดหยาม และใช้ทุกวิถีทางที่อยู่ในอำนาจของตนเพื่อขัดขวางมิให้ความเชื่อเรื่องการเสด็จกลับมาโดยเร็วของพระคริสต์แพร่หลายออกไป ไม่มีผู้ใดกล้าเอ่ยถึงความหวังเรื่องการเสด็จมาโดยเร็วของพระเยซูในการนมัสการของคริสตจักรเลย แต่สำหรับบรรดาผู้ที่เฝ้าคอยเหตุการณ์นั้นอยู่แล้ว กลับเป็นอีกอย่างหนึ่ง entirely different.

“เอลเลน ไวท์ ได้บอกเล่าว่ามันเป็นเช่นไร:”

“ทุกชั่วขณะดูประหนึ่งล้ำค่าและมีความสำคัญยิ่งที่สุดสำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการกำลังกระทำงานเพื่อชีวิตนิรันดร์ และว่าผู้ที่ประมาทและไม่สนใจตกอยู่ในภยันตรายอย่างยิ่งใหญ่ที่สุด ความเชื่อของข้าพเจ้าไม่ถูกบดบังเลย และข้าพเจ้าได้รับเอาพระสัญญาอันล้ำค่าของพระเยซูมาเป็นของตนเอง....

“ด้วยการค้นใจอย่างจริงจังและการสารภาพอย่างถ่อมใจ เราจึงได้ดำเนินมาด้วยการอธิษฐานจนถึงเวลาที่คาดหมายไว้ ทุกเช้าเรารู้สึกว่าสิ่งแรกที่เราต้องกระทำคือให้มั่นใจว่าเรามีพยานหลักฐานว่าชีวิตของเราถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้า เราตระหนักว่าหากเราไม่ได้ก้าวหน้าในความบริสุทธิ์ เราก็ยอมถอยหลังลงอย่างแน่นอน ความหวังโยที่เรามีต่อกันและกันเพิ่มพูนขึ้น เราอธิษฐานมากทั้งกับกันและกันและเผื่อกันและกัน”

“พวกเราได้ชุมนุมกันในสวนผลไม้และหมู่ไม้ เพื่อสนทนาสามัคคีธรรมกับพระเจ้าและเพื่อทูลคำวิงวอนของเราขึ้นต่อพระองค์ โดยรู้สึกถึงการทรงสถิตของพระองค์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อเราอยู่ท่ามกลางพระราชกิจแห่งธรรมชาติของพระองค์ ความชื่นชมยินดีแห่งความรอดนั้นจำเป็นแก่เรายิ่งกว่าอาหารและเครื่องดื่มของเรา หากเมฆหมอกบดบังจิตใจของเรา เราก็มีกล้าจะพักผ่อนหรือนอนหลับ จนกว่าเมฆหมอกนั้นจะถูกกวาดไปโดยสำนึกว่าเราเป็นที่ยอมรับขององค์พระผู้เป็นเจ้า.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.” Arthur White, The Ellen White Biography, volume 1, 51, 52.

